

se je ozrl in je prezirljivo pogledal na nizko zidovje in strehe hiš. Kaj je bila mala trdnjava njemu, ki je sanjal o velikih zmagah! . . . Kaj je bila gospa Vitelija, ki so mu v Rimu ležale v naročju najlepše ženske vzhodnega sveta! . . . Vse to je bil samo prehod na severno stran, kamor je vabila slava in bogastvo njegovo ponosno srce . . .

Vrata gospe Vitelije so bila ves dan zaprta. Ko so popoldne sužnji vrata odprli, so našli mlado gospo ležečo na preprogi brez življenja; kajti z zlatim bodalom si je bila prebodla srce. Rdeč tok krvi se je razlil po preprogi, okoli nje pa so ležale opojne, pol-ovenele rože. Kip boga je strmel z resnim obrazom na mrtvo telo, ki se je kazalo v vsej svoji krasoti. Pesniki so ležali ob vznožju boga in vsa soba je bila polna tihega pokoja. Njen obraz se je smehljal v božanski sreči in na njenih ustih je trepetala nikdar spoznana skrivnost.

Tullius Severus je prišel poklican v sobo in je obstal nem. Ukazal je svojim sužnjem telo maziliti in ga pokriti z belo tančico in z rožami. Sam pa je poslal sla na mejo Panonije, da naznani Publiju Floru žalostno vest.

Marcius Potius pa je odšel na severno mejo, kjer je dosegel mnogo slave in bogastva.

Ig. Gruden:

Ob Adriji.

Zarja nad morjem blesteča,
v zarji jadro krvavo
plove kot ptica sanjavo
v daljo, kjer smeh je in sreča.

To so otroci morja:
Prsi v vetru razgaljene,
v solncu pekočem razpaljene,
duša za radost ne zna.

Ignacij Gruden:

Ob Adriji.

1.

V oštariji kraj vasi
se harmonika glasi!
Ribiči v obraze vsi ožgani,
ribiči klobuke vsi postrani
plešejo po dva in dva.

Hlače kratke do kolen,
kamižole prek ramen,
srajce pisane razpete,
prsi vroče in razgrete,
suha lica potna vsa,

divje vsevprek se vrtijo
da oči se vsem žarijo,
da šibe se jim kolena:
kri mladeniško-ognjena
jim po žilah divje vrè. —

Hej to danes vam je ples,
petje in kričanje vmes,
to vam ribiški je pir
vse popoldne, ves večer
in vso noč, vso noč do dne.

2.

Pò jutranjem lovu
ribiči na krovu
mreže šivajo.
Lesene igle vbadajo,
trpljenje si odkrivajo . . .
Doma otroci stradajo,
ženice lic mrtvaških,
sinovi v rovih, po tovarnah,
po kamnolomih in kasarnah,
po ulicah tržaških
pa hčere se prodajajo . . .

In ribiči zavzdihnejo
bolestno in utihnejo. —
Ob jambore naslonjeni,
molče nad mreže sklonjeni,
lesene igle vbadajo
z obrazom žalostnim
in zdi se jim in zdi se jim,
da si srce prebadajo.

Nšenako ste pesnik,